

[Ole Espersen]

vedpersonen, og det er jo rigtigt. Men det er sjældent noget, der i mere alvorlige sager får afgørende betydning for, om der skal rejses tiltale. Vi vil undgå beslutninger, der er udtryk for, eller som kunne forstås som forskelsbehandling.

Der er nogle, der siger: Sagen er jo fuldt opklaret, hvorfor så gøre mere?

Vi er for så vidt enige, vi er enige i, at denne sag – efter vores opfattelse i hvert fald – er fuldt opklaret. Men det er langt de fleste sager jo, når der rejses tiltale ved retten. Det kan ikke være noget, der i sig selv kan berettige, at man så ikke skulle søge et ansvar placeret.

Der er nogle, der siger, at det er helt ude af proportioner at anlægge rigsretssag i et tilfælde som dette – det er et stort apparat at sætte i gang.

Vi er uenige heri. Vi står over for en alvorlig sag. Reagerede vi ikke på det, som vi anser for at være et lovbrud af alvorlig karakter, var vi blot passive her, ville Tinget – og vel justitsvæsenet i det hele taget – miste sin autoritet. Rigsretten er en omfattende institution at sætte i gang. Det er den bl.a., fordi dens størrelse og dens sammensætning er udtryk for den bedst mulige retsgaranti.

På denne baggrund har vores beslutning været nødvendig, og på denne baggrund har vi kunnet træffe beslutningen i fuld tillid til, at der bliver ydet den tidligere justitsminister de bedst mulige retsgarantier under sagens behandling for Rigsretten.

Det har i den offentlige debat været hævdet, at Folketinget skulle være inhabilt, når det drejer sig om at rejse en sådan sag, fordi Tinget – Folketinget, vi – er den forurettede part.

Heri er vi uenige. Den forurettede part i denne sag er først og fremmest de mennesker, de familier, hvis retskrav blev afvist – ofte, som jeg nævnte før, med tragiske konsekvenser. Den anden forurettede part er landet og befolkningen.

Det er ikke Folketingets lov, der er brudt, det er landets love, der er brudt. Det er befolkningen, det er dem, der mister deres retskrav, der er de forurettede. Og når man mener – og det gør vi – at en rigsretssag bør være konsekvensen, så er grundlovens orden den, at så er det altså Rigsretten, der skal bruges.

Derfor er det vores indstilling, at denne rigsretssag anlægges.

Engell (KF):

Den konservative folketingsgruppe har taget Folketingets og det enkelte medlems ansvar og forpligtelser i denne sag dybt alvorligt. Hvert medlem har helt personligt vurderet og afvist sagen, dens forudsætninger og konklusioner.

I forbindelse med Rigsretten er det jo sådan, at det er Folketingets medlemmer, som efter loven er øverste anklagemyndighed. Det betyder, at det er Folketinget, og at det er hvert enkelt medlem, der må vurdere, om den, der anklages, også er skyldig og vil kunne blive dømt. Man kan altså ikke rejse rigsretssag med den ene begrundelse, at det eksempelvis er for at give hr. Ninn-Hansen en chance for at rense sig. Det ville ganske enkelt ikke være i overensstemmelse med reglerne.

Som det fremgår af betænkningen, er den konservative folketingsgruppe delt i spørgsmålet om, hvilke konsekvenser der bør drages af rapporten fra undersøgelsesdommer Hornslet. Det siger sig selv, at det også for den konservative gruppe har været en utrolig svær sag at tage stilling til, hvilket ikke kan forundre i betragtning af den debat og indbyrdes uenighed, som også er forekommet selv blandt meget kvalificerede jurister både for så vidt angår procedure, ordvalg, præmisser og konklusioner i undersøgelsesrettens rapport.

Det har givet medlemmerne et helt særligt selvstændigt ansvar for at vurdere sagens samlede omstændigheder. Disse synspunkter gælder naturligvis ikke mindst for den konservative gruppe, som med vores traditionelle retssynspunkter efter sagens natur har følt en særlig forpligtelse til at gå i dybden med alle sagens aspekter. Det understreges af den kendsgerning, at det var den tidligere statsminister, der nedsatte undersøgelsesretten, og som senere udvidede rettens kommissorium. Derfor er det også vigtigt at fastslå, at højesteretsdommer Mogens Hornslet og samtlige Folketingets partier er enige om at konstatere, at den tidligere statsministers varetagelse af sin tilsynspligt ikke har givet noget grundlag for kritik.

Det er også vigtigt, at det fastslås, at såvel tidligere justitsminister H. P. Clausen som tidligere statsminister Poul Schlüter, da de blev opmærksomme på, at der i sagen kunne være problemer, traf de fornødne beslutninger for at sikre, at forholdene med det samme blev bragt i orden.